

РЕШЕНИЕ

№ 7965

гр. София, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 29.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **4781** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във връзка с чл. 38, ал. 7, във връзка с чл. 38, ал. 3 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).
Образувано е по жалба на В. Н. А. срещу Решение № ППН-01-240/26.11.2021 г. на Комисията за защита на личните данни.

В жалбата се излагат твърдения за наличието на съгласие на етажните собственици за поставянето на видеокамери, за които е издадено оспорваното решение, а последващите решения на етажните собственици не били влезнали в сила. Поддържа се, че видеокамерите не осъществяват запис, а само видеонаблюдение в реално време, при което се изпълнявало функция на шпионка, като това осигурявало удобство, за да не се ходи до вратата. Развива доводи за наличието на посегателства над жалбоподателя и неговото имущество, което е причина за поставянето на видеокамери с цел самозащита. В тази връзка счита, че видеонаблюдението е пропорционално на преследваните цели. Претендират се разноски.

Отвратната страна - Комисията за защита на личните данни, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендират се разноски.

Заинтересованата страна - Д. М. Г., чрез процесуалния си представител, счита че жалбата е неоснователна и моли да се отхвърли. Претендират се разноски.

Заинтересованата страна – етажните собственици с адрес - [населено място], [улица], вх. „А“, чрез управителя Б. К. К., изразяват становище за неоснователност на жалбата. Претендират се разноски.

Административен съд София - град, след като прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството пред Комисия за защита на личните данни (КЗЛД) е образувано по повод подадена жалба с рег. № ППН-01-240/01.04.2020 г. от Д. М. Г., с която посочва, че съседът ѝ В. Н. А. е монтирал видеокамери в общите части на сградата с адрес [населено място], [улица], вх. „А“, за което липсвало нейно съгласие и такова на етажните собственици. Счита, че липсва нужда за видеонаблюдение и се нарушават нейните права и на останалите етажни собственици. Моли да се извърши проверка и да се премахнат видеокамерите.

С писмо от 02.06.2020 г. на КЗЛД информирана Д. М. Г. за образуваното производство по нейната жалба и допълнително е указана необходимостта за представяне на удостоверение за представителната власт, с която представлява трети лица пред КЗЛД.

Допълнително е изисквана информация от район „С.“ – Столична община за вписания в регистъра по ЗУЕС управител, респ. председател на управителния съвет на собствениците на етажната собственост с адрес [населено място], [улица], вх. „А“. В тази връзка по преписката е налично писмо от кмета на район „С.“ – Столична община, че през 2018 г. Л. В. е вписан за председател на управителния съвет на етажната собственост, а от м. юни 2019 г. е избрана фирма за управление на етажната собственост.

Административният орган е уведомил В. Н. А. за подадената жалба и му е дадена възможност да изрази становище.

Последвало е подаване на становище вх. № ППН-01-240-5/22.06.2020 г. от В. Н. А., с което оспорва жалбата. Поддържа, че камерите са монтирани, за да осигури своята безопасност и неприкосновеността на своето жилище от действията на Д. М. Г. и на нейния съпруг – Б. К., които живеят в жилище, намиращо се срещу неговото. Поддържа за наличието на отправени заплахи и нахлуване в жилището му. Излага твърдения за нанесени щети по входната врата на апартамента му, поради което е монтирана видеокамера, която е с обхват само площадката пред неговата врата. Дава информация, че сграда се посещава от клиенти на офиси, намиращи се в сградата, които бъркали звънциите, а видеонаблюдението му спестявало време. Твърди, че не прави записи и не архивира такива. Твърди за извършени проверки от държавни органи по повод сигнали на жалбоподателката и нейния съпруг.

Към становището е приложен протокол за изразено съгласие за поставяне на камери за видонаблюдение от В. Н. А.. В същия е отразено, че седем лица не са възразили за монтиране на камери над входната врата на входа на жилищния блок и над входната врата на жилището на А.. За пет лица не е отразено да са дали съгласие или да възразят. Със Заповед № РД-15-182 от 10.07.2020 г. на председателя на КЗЛД е наредено да се извърши проверка в жилище на В. Н. А., с адрес [населено място], [улица], вх. „А“, ап. 5, която да установи дали е изградена система за видеонаблюдение и нейните технически параметри.

Служители на КЗЛД в присъствието на В. Н. А. извършили проверка в неговото жилище, за резултатите от която съставили Констативен протокол от 05.08.2020 г. Констатирани наличието на функционираща система за видеонаблюдение със следните видеокамери: камера № 1 – монтирана под входната врата на блока, която обхваща общото дворно място подхода към входната врата; камера № 2 – монтирана

вътре в жилището на В. Н.; камера № 3 – монтира над входната врата на апартамента на В. Н., която заснема част от стълбите на входа, подхода към входната врата на жилището и част от площадката пред входната врата. При проверката не са установени записи на видеокадри в системата за видеонаблюдение. Отражено е наличието на поставена табела за видеонаблюдение. Наличен е отдалечен достъп до видеонаблюдението в реално време, посредством мобилно приложение, инсталирано на мобилен телефон. Констативният протокол е подписан от двамата служители на КЗЛД и без забележки от жалбоподателя А..

Към протокол е приложен снимков материал, подкрепящ отразеното в констативния протокол, отнасящо се за мястото на монтиране на камерите и техния обхват.

Приложена е разпечатка от интернет страница, която дава информация за характеристиките на използваната система за видеонаблюдение (DVR, DSC7216X3) и монтираните камери (S., DSC60-W1242M). От същите се установява възможността за извършване на запис със системата и съхраняването му.

Съставен е Констативен акт с № ППН-02-317 от 06.08.2020 г. от служители на КЗЛД, който изцяло възпроизвежда резултатите от проверката, обективирани в Констативен протокол от 05.08.2020 г.

По преписката е постъпило второ писмо от район „С.“ – Столична община, с което се прилага уведомление по чл. 46 ЗУЕС, протокол за проведено на 08.01.2019 г. общо събрание на етажните собственици и удостоверение от 20.02.2019 г. От същите е видно, че Б. К. е избран за управител на етажната собственост с адрес [населено място], [улица], вх. „А“.

Комисията за защита на личните данни е провела заседание, обективирано в протокол № 16 от 21.04.2021 г., на което са конституирани следните страни: жалбоподател- Д. М. Г.; ответник - В. Н. А. и заинтересована страна – Б. К. в качеството му на управител на етажната собственост. Органът е насрочил за друга дата заседанието, на което да се разгледа жалбата по същество.

Последвало е подаване на жалба рег. № ППН-01-240-16-(20) от 26.04.2021 г. от Б. К. в качеството му на управител на етажната собственост с адрес [населено място], [улица], вх. „А“. Твърди се за осъществено видеонаблюдение, осъществено от страна на В. А., което е в противоречие с взетото решение от 08.10.2020 г. на общото събрание на етажните собственици. Моли да се извършат необходимите проверки и да се предприемат необходимите действия.

Към жалбата рег. № ППН-01-240-16-(20) от 26.04.2021 г. е приложен протокол от 08.10.2020 г. на общото събрание на етажните собственици, от който е видно (т. 7) взето решение В. А. да премахне монтираните от него две камери, намиращи се над входните врати на жилището и блока.

Видно от протокол № 38 от 08.09.2021 г. е проведено заседание на комисията, на което е разгледана по същество жалбата на Д. М. Г..

Комисията за защита на личните данни се е произнесла с обжалваното Решение № срещу Решение № ППН-01-240/26.11.2021 г., с което е приела за основателна жалбата на Д. М. Г..

В оспорвания акт е прието, че е осъществено видеонаблюдение, позволяващо да бъдат идентифицирани лицата в съответствие с чл. 4, пар. 1, т. 1 от Регламент 2016/679. Прието е, че камерите са монтирани за превантивна охранителна дейност, като две от тях имат обхват на заснемане общите части на сградата. Направен е извод за наличието на обработване на лични данни по смисъла на чл. 4, пар. 2 от Регламент

2016/679 , както и за липсата на условията по чл. 6, пар. 1 от Регламент 2016/679. Прието е, че липсва доказателство за дадено съгласие на жалбоподателката за обработване на нейни лични данни. Според органа по силата на чл. 6, пар. 1, б. „г“ от Регламент 2016/679 е допустимо да се обработват лични данни с цел защита и опазване на имущество, но същото е ограничено във връзка с принципа „свеждане на данните до минимум“ по чл. 5, пар. 1, б. „в“ от Регламент 2016/679. Прието е, че този принцип е нарушен, тъй като обработването на лични данни на преминаващите през обществени площи, както и на лицата, собственици и ползватели на самостоятелни обекти в етажната собственост, е непропорционално и е извън необходимото за целта обработване - защита на личното имущество. Допълнително е налице решение на общото събрание на етажните собственици, с което жалбоподателят следва да се съобрази. В тази връзка на основание чл. 58, пар. 2, б. „г“ от Регламент 2016/679 е разпоредено на А. да преустанови заснемането на обществени територии.

В съдебно заседание са приети фотоснимки на видеокамери, за които се твърди, че са поставени от собственика на апартамент. Тези доказателства са неотнормими, тъй като не са камерите, за които е издаден оспорваният акт. Фотоснимките на входна врата и счупен прозорец не могат да установяват твърдения за осъществено нападение от страна на управителя Б. К., доколкото показват единствено състоянието на тези вещи, но не и извършителят. Още повече, че няма данни кога са направени снимките, поради което съдът не може да приема тяхната доказателствена стойност. Останалите фотоснимки за обхвата на камерата над входната врата на жалбоподателя единствено подкрепят изложеното в констативния протокол от 05.08.2020 г., който е подписан без възражения от жалбоподателя.

Представен е договор и приемо – предавателен протокол, от който е видно, че системата за видеонаблюдение е изградена на 12.03.2020 г.

Представен е протокол от 28.01.2021 г. на общото събрание на етажните собственици, на което взето решение да се сезира КЗЛД във връзка с неизпълнение на решение от 08.10.2020 г. за премахване на камерите.

Представена е домова книга, в която единствено В. А. е вписан като живущ в собствения му апартамент. Посоченото отразява единствено вписаните данни в тази книга, но не отразява действителното положение дали някое друго лице продължително е обитавало жилището на жалбоподателя.

По делото са представени протоколи за извършени проверки от БАБХ и покана за свикване на общо събрание, които съдът намира за неотнормими за делото.

По делото е налична прокурорска преписка, образувана по повод жалба на В. А.. В неговата жалба е налично изявление, че монтираната от него камера над входа на сградата осъществява запис, доколкото посочва, че разполага с такъв, подробно по часове и минути пояснява за действията на Б. К. и прилага снимков материал за описания от него инцидент.

По делото е разпитан свидетелят М., който не дава никаква информация по делото, освен за проведен кратък разговор с К., който е неотнормим за делото.

Разпитана е свидетелката Л., която дава информация, че често посещава жилището на жалбоподателя и се намира в близки отношения с него. Кредитират се и показанията в частта за влошените отношения между съседите В. А. и Б. К.. Същите се дължат на отглежданите от жалбоподателя котки, с което не е съгласен К.. Посочва за извършени от Б. К. удари и ритници по входната врата на жилището на жалбоподателя, но пък твърди, че не е била очевидец на това, поради което съдът

приема, че изразява лично мнение и не се кредитират. Меродавно е даването на сведения за факти, а не мнения. Наред с това, за да подкрепи това свое мнение, свидетелката посочва, че всичко може да се види през шпионката, но не твърди, че е наблюдавала и уточнява, че камерите не правят запис. Последното противоречи с изявлението на жалбоподателя, направени в жалбата, адресирана до прокуратурата.

Не се дава вяра и на показанията в частта, с която посочва, че К. е нахлул в жилището на А. и го пребил. Същата не е била очевидец, а пресъздава казаното от А., с който са в близки отношения. В тази връзка свидетелката няма как да даде сведения за определени факти, а казаното е с цел подкрепя възраженията на жалбоподателя.

Не се дава вяра и на показанията на свидетелката, с които се твърди, че Б. К. я изритал. В началото на разпита свидетелката е категорична за този факт, но впоследствие е разколебана, тъй като посочва „мисля, че Б. ме изрита“. Подобни ситуации не са ежедневие, а такава несигурност относно личността на извършителя не е логична, поради което съдът намира, че казано е с цел да обслужи интересите на жалбоподателя.

По делото е разпитан още свидетелят С., който споделя за наличието на влошени отношения между В. А. и Б. К.. Дава информация за наличие на камери пред входа на блока, монтирани от различни етажни собственици, но само жалбоподателят допълнително монтирал камера вътре във входа (над входната врата на жилището). Уточнява, че пред блока е имало „набези – сваляха ми номерата, чупиха брони“, което го е мотивирало да постави външни камери, като след това тези действия били преустановени. Било взето решение на общото събрание да останат външните камери, а вътрешната да се премахне. Дава се вяра на показанията на свидетеля, тъй като са еднопосочни, логични и непротиворечиви. Не се споделят твърденията за наличието на заинтересованост, породена от наличието на предходни съдебни спорове между жалбоподателя и свидетеля, тъй като последният не излага информация да е в някакъв ущърб за А..

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от лице, имащо правен интерес, доколкото решението е неблагоприятно за неговия адресат. Жалбата е подадена в срока по чл. 38, ал. 7 ЗЗЛД, доколкото актът е съобщен на 13.01.2022 г., а жалбата е депозирана на 25.01.2022 г.

Производството следва да се прекрати спрямо собствениците на етажната собственост с адрес - [населено място], [улица], вх. „А“, чрез управителя Б. К. К., които са конституирани като заинтересована страна. Съгласно чл. 38, ал. 1 ЗЗЛД при нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по този закон субектът на данни има право да сезира комисията в срок 6 месеца от узнаване на нарушението, но не по - късно от две години от извършването му. Това означава, че производството се развива само по жалба на лицето, което счита, че са му нарушени правата (изключение при случаите на самосезиране, какъвто е настоящият). В тази връзка в производството по подадена жалба по реда на чл. 38, ал. 1 ЗЗЛД Д. Г. защитава единствено своите права и не може да има претенции за нарушение на чужди права. Вярно, че една част от жалбата може да има характер на сигнал, но етажните собственици нямат отношение за обработването на личните данни на Д. Г., поради което не са заинтересована страна във връзка с нарушение на нейните права. Наред с това се констатира, че собствениците на етажната собственост, чрез управителя К., са

подали жалба, но органът е пропуснал да обедини двете жалби и да ги конституира като жалбоподатели в производството пред него.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна по следните съображения: Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 АПК. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане.

Обжалваното решение е издадено от компетентен колективен орган по чл. 38, ал. 3 от ЗЗЛД, прието е при необходимия кворум и с необходимото мнозинство - арг. чл. 9, ал. 3 от ЗЗЛД и чл. 8, ал. 6 и ал. 7 от Правилника). Съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗЗЛД комисията е колегиален орган и се състои от председател и 4 членове, а решенията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ (чл. 9, ал. 3). Същото следва да бъде подписано от всички членове, участвали в гласуването. В случая за оспореното решение са гласували четирима със „за“, поради което безспорно е формирано мнозинство и решението е валидно взето. В тази връзка не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 1 АПК.

Спазена е установената от закона форма - актът е писмен, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. Административният акт съдържа изискуемите от разпоредбата на чл. 59, ал. 2 АПК реквизити. В мотивите са посочени релевантните факти и приложимите според административния орган правни норми, проявлението на които обосновава разпоредените от него правни последици. В разпоредителната част е налице незначителна неяснота, доколкото отразено, че разпореждането по чл. 58, пар. 2, б. „г“ от Регламент 2016/679 се отнася за камерата, заснемаща обществени територии и пространства (липсва отразяване за камерата, заснемаща общите части в сградата). От общия смисъл на решението и мотивите в него се налага извод, че разпореждането по чл. 58, пар. 2, б. „г“ от Регламент 2016/679 се отнася и за двете камери (над входа на сградата и над входната врата на жилището), монтирани от жалбоподателя.

В производството не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Същото е образувано по жалба на Д. Г., което е във връзка с правомощията на КЗДЛ да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон.

Дадена е възможност на жалбоподателя да вземе участие в производството, тъй като същият е депозиран становище, присъствал е на проверката и е редовно призован за заседанията на комисията.

Събрани са всички необходими доказателства и са изяснени всички факти и обстоятелства по случая. Правилно са определени параметрите на видеонаблюдението. В тази връзка е прието, че видеозаснемането на първата камера (монтирана над входа на сградата) обхваща (подходът към дворното място, видно и от снимковия материал). Третата камера (монтирана над входната врата на жилището) обхваща общите части в сградата (стълби и площадка на етаж). Втората камера не е предмет на жалбата, доколкото с оспорвания акт не се констатира нарушение при обработването на лични данни, тъй като се намира в жилището на жалбоподателя.

Административният акт е издаден и в съответствие с материалния закон по отношение на видеонаблюдението, осъществявано с видеокамера (№ 2), монтирана над входната врата на жилището на В. А.. Нарушен е материалният закон във връзка с видеонаблюдението, осъществявано с камерата, намираща се над входа на сградата.

Видеонаблюдението, осъществявано с автоматично средство – система за видеонаблюдение, попада в обхвата на понятието „обработване“ по смъсла на чл. 4, т. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679, което е означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване. В настоящия случай видеонаблюдението позволява идентифициране на физически лица по смисъла на чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, а тези данни чрез процесната система стават достъпни за жалбоподателя, което е достатъчно за да приеме наличието на обработване по смисъла на чл. 4, т. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679. В тази връзка са ирелевантни възраженията за липсата на осъществени записи и съхранявани такива.

Правилно КЗЛД е приел, че В. А. осъществява видеонаблюдение, при което има качеството на администратор на лични данни по смисъла на чл. 4, т. 7 от Регламент (ЕС) 2016/679. Същият е определил целите на обработване на лични данни – превантивна охранителна дейност.

Извършеното от жалбоподателя Н. обработване на лични данни чрез видеонаблюдение с монтирана камера над входната врата на неговото жилище, е недопустимо, тъй като обхваща общи части на сградата, а именно част от стълбите във входа на сградата и част от междуетажна площадка в блока. Чл. 6, пар. 1, б. „г“ от Регламент 2016/679 допуска обработване на лични данни с цел защита и опазване на имущество, но това следва да се извършва при спазване на принципа „свеждане на данните до минимум“ по чл. 5, пар. 1, б. „в“ от Регламент 2016/679. В тази връзка следва а се посочи, че липсва съгласие на Д. Г. да се обработват нейни данни. Също така е налице взето решение на общото събрание на етажните собственици за премахване на тази видеокамера, а оспорването му пред съда не води за извод за наличието на дадено съгласие. От значение е получаването на съгласие, а такова липсва (дори да се отмени решението на общото събрание, то това не води до извод за наличие на съгласие за обработване на лични данни). Този извод не се разколебава и от приложените писмено съгласие на част от етажните собственици, тъй като не е налично от всички и по - конкретно от Д. Г.. По делото не се установиха твърденията за осъществени действия от Б. К. и Д. Г. против имуществото или личността на жалбоподателя. Горното води до извод, че обработването (с камерата над входната врата на апартамент № 5) на лични данни на Д. Г., която е етажен собственик и ползваща общите части на етажната собственост, е непропорционално и е извън необходимото за целта обработване - защита на личното имущество.

В обсъжданата част (осъществено видеонаблюдение над входната врата на апартамент № 5) оспореното решение на КЗЛД е съобразено и с целта на закона, която е да се реализира правото на защита на лични данни и да се преустанови неправомерното обработване на лични данни. Корективната мярка по чл. 58, пар. 2, б. „г“ от Регламент (ЕС) 2016/679 съответства на нарушението и е насочена за преустановяване на

неправилното обработване на лични данни, чрез съобразяване извършваните операции по обработването им по определен начин и срок.

В обсъжданата част оспорваното решение е законосъобразно и следва да се отхвърли частично жалбата.

Незаконосъобразно е оспорваното решение в останалата част, касаещо осъществено видеонаблюдение чрез камера, монтирана над входа на сградата. Не са правилни изводите на органа, че се касае за заснемане на обществени площи, тъй като се касае за заснемане на подхода към дворното място на сградата, което представлява обща част на етажната собственост и не е част от тротоара или улицата. Посоченото изрично се подкрепя и от снимковия материал, приложен към констативния протокол от 05.08.2020 г., на който ясно се вижда, че обхватът на камерата е само в дворното място и не включва тротоарни площи. Свидетелят С. дава информация за взето решение на общото събрание на етажните собственици, с което се разрешава поставянето на камери от външната страна сградата. Същият посочва за наличието на посегателства над имущество, осъществявано неизвестни лица, поради което и други лица собственици са сложили камери пред входа. В тази връзка съдът приема за наличието на пропорционалност при обработването на лични данни, тъй като е адекватно на неговата цел - защита на личното имущество.

По разноските:

С оглед на това, че оспореният акт в една част се отменя, а в друга се потвърждава, води до извод, че страните имат право да получат половината от направените разноски.

Жалбоподателят е направил разноски в размер на 10 лева за държавна такса и 600 лева за адвокатски хонорар, поради което органът следва а му заплати 305 лева.

Неоснователно е възражението за прекомерност на адвокатския хонорар. Последното заседание е проведено на 29.11.2022 г., поради което към този момент са в сила новите промени на Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (изм. ДВ, бр. 88 от 04.11.2022 г.), като в чл. 8, ал. 3 от същата е предвиден минимален размер от 1000 лева за дела без материален интерес, извън случаите по ал. 2.

Органът е направил разноски в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение, съответстващо на съответстващо на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПрП, поради което жалбоподателят следва да заплати 50 лева. Неоснователно е искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство на двама юрисконсулти, тъй като такова се дължи само за един.

Заинтересованата страна Д. Г. е направила разноски в размер на 1080 лева, поради което жалбоподателят следва да заплати 540 лева.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по делото в частта спрямо конституираната като заинтересована страна - собствениците на етажната собственост с адрес - [населено място], [улица], вх. „А“, чрез управителя Б. К. К..

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Н. А. срещу Решение № ППН-01-240/26.11.2021 г. на Комисията за защита на личните данни, в ЧАСТТА, с която е дадено разпореждане по

чл. 58, пар. 2, б. „г“ от Регламент (ЕС) 2016/679 за осъществено заснемане със система за видеонаблюдение и видеокамера, монтирана над входната врата на жилището на жалбоподателя с адрес [населено място], [улица], вх. „А“, апартамент № 5.

ОТМЕНЯ Решение № ППН-01-240/26.11.2021 г. на Комисията за защита на личните данни в ЧАСТТА, с която е дадено разпореждане по чл. 58, пар. 2, б. „г“ от Регламент (ЕС) 2016/679 за осъществено заснемане със система за видеонаблюдение и видеокамера, монтирана над входа на сградата с адрес [населено място], [улица], вх. „А“.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на В. Н. А. сумата в размер на 305 лева, представляваща направени разноски по делото.

ОСЪЖДА В. Н. А. да заплати на Комисията за защита на личните данни сумата в размер на 50 лева, представляваща направени разноски по делото.

ОСЪЖДА В. Н. А. да заплати на Д. М. Г. сумата в размер на 540 лева, представляваща направени разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните, а в прекратителната му част в 7 – дневен срок.

Съдия: